

Ξυπνώ το πρωί και νιώθω το βάρος του φορτίου που κουβαλώ, να με έχει εξαντλήσει. Ακριβώς όπως και το βάρος του προσώπου μου, που μ' έχει σημαδέψει. Ζω σε μια πόλη που κανένας άλλος κάτοικός της δεν είναι σαν κι εμένα. Έτσι ενώθηκε η ζωή μου μ' αυτό το βάρος και είναι πολύ δύσκολο να ξεχωρίσει.

Κοιτάζω τα χέρια μου. Δύσκολα με ακολουθούν, γιατί κι αυτά είναι διαφορετικά. Κοιτάζω τα μάτια μου, κοιτάζω τα μαλλιά μου, μέσα στις γεμάτες με νερό λακκούβες του δρόμου, μετά τη βροχή. Φαντάζομαι παράξενη στα μάτια των κατοίκων της πόλης μου. Κανένας τους δεν έχει δει τέτοιο χρώμα σε μαλλιά, σε μάτια, σε πρόσωπο. Τα μάτια μου έχουν το χρώμα της θάλασσας και του ουρανού και τα μαλλιά μου μοιάζουν με τα ώριμα στάχυα του καλοκαιριού!

Μιλώ μ' ένα στόμα, που όλο γυρεύει να μιλήσει αλλά δεν μπορεί. Λίγες λέξεις, κι αυτές ελάχιστοι μπορούν να τις καταλάβουν. Συνηθίζω να κρατώ τα μάγουλά μου με τις παλάμες μου. Άλλες φορές είναι ζεστά, άλλες κρύα. Άλλες κόκκινα και άλλες κίτρινα, σαν το χρώμα που έχει ένα λεμόνι. Τότε είναι που φοβάμαι περισσότερο, επειδή νομίζω πως φτάνει η στιγμή που τα χέρια μου ζωγραφίζουν τη διαφορετικότητα πάνω στο πρόσωπό μου. Θαρρείς και το κάνουν επίτηδες για να το δουν όλοι. Δεν έχω άλλη δύναμη, τα χέρια μου χάνονται και νομίζω πως με πλησιάζουν να μου κάνουν κακό.

Ζω σε μια πόλη, που δεν λογιάζομαι όπως όλοι. Νιώθω μονάχη και ξένη! Γυρίζω στα στενά της κι όταν με συναντούν με αποφεύγουν. Λένε πως φοβούνται, επειδή θα τους κολλήσω και θα γίνουν σαν κι εμένα. Δεν καταλαβαίνουν όμως, πως έτσι γεννήθηκα, δεν το διάλεξα εγώ και έτσι θα μείνω σε όλη μου τη ζωή!

Θέλω να τους μιλήσω, να τους φωνάξω πως κι εγώ μπορώ να αγαπώ, όμως, η φωνή μου δεν ακούγεται. Μέχρι και η γλώσσα μου εκείνη τη στιγμή δεν υπακούει. Βγαίνει έξω από το στόμα, στριφογυρίζει, ξαναγυρίζει μέσα, θέλει να πετάξει ελεύθερη. Θαρρείς και παλεύει με τα μεγαλύτερα θεριά της γης.

Γυρίζω στην πόλη και ψάχνω τη χαρά μέσα στα αυτοσχέδια παιχνίδια μου. Λίγες ακαταλαβίστικες γραμμές πάνω στο χώμα, κάποια παράξενα σχήματα με κάποιο ξύλο κι αυτό είναι όλο. Χαράζω στο χώμα ό,τι δεν μπορώ ή δεν με αφήνουν να αγγίξω. Κανένας δεν μου έμαθε να σχεδιάζω τα σύμβολα με τα οποία γράφουν στην πόλη μου, πάνω τις μεγάλες πλάκες. Θέλω να μάθω να σχεδιάζω την αγάπη, τη φιλία, αυτό που θα τους κάνει να με δεχτούν όπως όλους τους άλλους.

Γυρίζω μόνη στην πόλη και αναζητώ ό,τι δεν μου έχουν δώσει οι άνθρωποι της πόλης μου. Τους παρακαλώ να μου μάθουν τα χρώματα. Έχει ωραία χρώματα η πόλη μου. Κόκκινο της πορφύρας, μπλε του ουρανού και της θάλασσας, καφέ και ώχρα της ιερής γης μας.

Μόνο η μητέρα μου μ' αγαπάει. Όταν με γέννησε, της είπαν να με αφήσει μακριά από την πόλη και να γίνω θυσία στο θεό του δάσους. Όμως, εκείνη δεν τους άφησε να με πάρουν. Ήξερε πως δε θα με ξανάβλεπε πια. Ήξερε πως θα χανόμουνα και η ζωή μου θα τελείωνε

πριν ακόμα ξεκινούσε. Ήμουν τόσο μικρούλα, που κατάφερε να με κρύψει μέσα στο φόρεμά της. Φύγαμε μακριά από το Μεγάλο Παλάτι. Χρειάστηκε πολύς καιρός για να επιστρέψουμε. Αλλά η επιστροφή, δεν ήταν τόσο εύκολη!

Την άκουγα να μου λέει: «Εμείς, πάντα θα πολεμάμε για να μπορούμε να έχουμε ένα δικό μας αστέρι στον ουρανό, ένα γλυκό όνειρο το βράδυ, ένα όμορφο κοχύλι για να ακούμε το κάλεσμα της θάλασσας. Δε θα αφήσω ποτέ κανένα να πατήσει πάνω στα όνειρά σου, πάνω στον άηχο λόγο σου, πάνω στο σιωπηλό τραγούδι σου, πάνω στον ουρανό που πετά η σκέψη σου».

Καταλάβαινα όλα όσα μου έλεγε και με τη σιωπή μου τη ρωτούσα: «Γιατί με φοβούνται; Γιατί φοβούνται τον ουρανό που κοιτάζω, γιατί φοβούνται τη θάλασσα που χαϊδεύω, την πέτρα που κάθομαι να ξεκουράσω το κορμί μου; Γιατί φοβούνται τα χέρια μου; Όλους μπορούν να τους αγκαλιάσουν τρυφερά και να τους χαρίσουν τα πιο όμορφα ταξίδια! Γιατί φοβούνται τη φωνή μου, ενώ δεν την ακούν καθόλου»;

Θυμάμαι, τότε που πλησίαζε η μεγάλη γιορτή της Άνοιξης και της Μητέρας Γης. Άκουσα πως θα γινότανε στο Ιερό Άντρο. Έβλεπα τους Ιερείς και τις Ιέρειες, με στεφάνια από αγριελιές και φρέσκα αμπελοβλάσταρα περασμένα στο κεφάλι τους. Ήταν όλοι στολισμένοι με ρούχα που δεν έμοιαζαν στα δικά μου. Την αγαπούσα αυτή τη γιορτή. Φανταζόμουν πως ήμουν κι εγώ μία απ' αυτές τις όμορφες Ιέρειες με τα πλουμιστά φορέματα. Το όνειρό μου ήταν να φορέσω μια στιγμή κι εγώ ένα το ίδιο.

Όλα τα φορέματα είχαν ζωντανά και λαμπερά χρώματα όμως, πολλές ήταν οι στιγμές που στα μάτια μου όλα φάνταζαν ασπρόμαυρα. Με κοιτούσαν και με προσπερνούσαν. Στα μάτια τους φαινόταν ο οίκτος και η λύπη. Στα δικά μου μάτια, ο οίκτος τους μεγάλωνε ακόμα περισσότερο.

Όταν περνούσαν από μπροστά μου, ήταν σα να τους άκουγα να μου λένε: «Ποτέ δεν θα τα καταφέρεις. Δεν είσαι άξια εσύ να φορέσεις στο κεφάλι σου αμπελοβλάσταρα. Ούτε τέτοιο φόρεμα. Μόνο τα κουρέλια που φοράς σου πρόπον»!

Κι εγώ μέσα απ' τη σιωπή μου τους απαντούσα: «Ω, αν μ' αφήνατε... Θα βλέπατε πόσο όμορφη είμαι, θα με έβλεπε η μητέρα μου και θα χαμογελούσε πρώτη φορά. Εσείς είστε αυτοί που δε θέλετε. Ω, αν μ' αφήνατε...».

Πέρασαν πολλές γιορτές από τότε. Κι εκεί που συνήθιζα τη μοναξιά μου, εκεί που το όνειρο έμοιαζε να έχει σταματήσει, ένα χέρι άρχισε να μεταμορφώνει το πονεμένο μου κορμί και να αλλάζει το σώμα μου. Ένα γλυκό πρόσωπο, με μια φωνή γλυκιά με κρατούσε αγκαλιά και μου ψιθύριζε: «Έλα, πάμε να σου γνωρίσω τον καινούριο κόσμο που σου αξίζει να ζεις».

Κάτι ήθελα να ψιθυρίσω, όμως, μ' ένα νεύμα και με ένα χαμόγελο μου έγνεψε να σωπάσω. Όλα άλλαξαν πάνω μου. Τα βαριά κουρέλια έφυγαν, οι ώμοι μου αλάφρωσαν και ένα φόρεμα σαν όνειρο στόλισε το κορμί μου. Κίτρινες λωρίδες σαν μετάξι, ίδιες με τα μαλλιά μου, απλωνόταν τριγύρω μου. Σηκώθηκα και ένιωσα τόση ανάλαφρη, να... σαν τα πουλιά

που πετούσαν ψηλά στον ουρανό. Άρχισα να χορεύω, να στροβιλίζομαι και να μη χορταίνω να το βλέπω. Το παρατηρούσα, το κοίταγα κι αυτό μου χαμογελούσε.

«Κοίτα» της είπα. «μου χαμογελάει» και της δείχνω ένα όμορφο κίτρινο κομμάτι του. «Αυτό μου μιλάει. Αυτό μου τραγουδάει. Αυτό μου μαθαίνει απ' την αρχή τι σημαίνει «να ζεις». Τι σημαίνει να είσαι ένα με όλους. Τι σημαίνει να είσαι διαφορετικός, αλλά να μη διαφέρεις».

«Το όνειρο πάνω μου», φώναζα μέσα από τη σιωπή μου.

Άρχισα να χορεύω, να στροβιλίζομαι, να απλώνω τα χέρια μου, να φιλάω το φόρεμά μου. Ήθελα να πω ευχαριστώ, αλλά δεν μπορούσα! Ήξερα όμως, πως με ακούγατε. Ήξερα πως για να μου φτιάξετε αυτό το φόρεμα, το γεμίσατε με αγάπη και κάθε λωρίδα ήταν μια ευχή για μένα. Πόσο ήθελα να σας χαρίσω την πιο όμορφή μου αγκαλιά!

Χαμογέλασες, άπλωσες το χέρι σου και μου είπες: «Έλα, πάμε να σου δείξω τον καινούριο σου κόσμο. Ένα κόσμο που θα σ' αγαπάει και θα σε γεμίζει αγάπη. Πάμε να σου δείξω πως νανουρίζουν οι μάνες τα παιδιά, πάμε να δεις πως κοιμούνται μέσα στα λινά τους σεντόνια. Πάμε να τα σκεπάσουμε για να μην κρυώνουν. Να σου δείξω τα ξανθά στάχυα, να δούμε παρέα πως ανατέλλει το φεγγάρι, να σου δείξω πως σωπαίνουνε τ' αστέρια για ν' αποκοιμηθείς»!

Με πήρες από το χέρι και άρχισες να μου δείχνεις πως ήταν τα σπίτια που ποτέ μου δεν είχα δει αφού ζούσα έξω από την πόλη. Μυρωδιές μωρών παιδιών, μυρωδιές με αρώματα γέμιζαν τα πνευμόνια μου, μυρωδιές που δεν τις είχα νιώσει ποτέ. Τα μάτια μου έβλεπαν μόνο χρώματα. Σαν τα χρώματα της καινούριας μου φορεσιάς.

Ξαφνικά, ανάμεσά μας ο τόπος άρχισε να τρέμει και σαν ένα θολό ποτάμι άνθρωποι με διαφορετικό πρόσωπο, άρχισαν να με πλησιάζουν. Άπλωναν πάνω μου τα χέρια τους, χάιδευαν το φόρεμά μου, κοιτούσαν το όνειρο μέσα από το όνειρό τους. Κι εγώ ήμουν τόσο ευτυχισμένη. Για κάποιο λόγο, δε φοβήθηκα. Ήξερα πως ήρθαν κοντά μου και να μ' αγκαλιάσουν.

«Δώσε μας το χέρι σου» τους άκουσα να μου λένε με ήρεμη φωνή. Τους το έδωσα και το κράτησαν λες και ήταν ένα πουλί έτοιμο να πετάξει. Με αγκάλιασαν τρυφερά, φίλησαν τα μαλλιά μου και μετά τους είδα να απομακρύνονται με τα χέρια τους τεντωμένα στον ουρανό.

«Δε σας βλέπω, δεν είστε εδώ, σας παρακαλώ μη φεύγετε. Σήμερα μου μάθατε να μη φοβάμαι τους ανθρώπους».

Κι εσύ, σαν να άκουσες τη σιωπή μου, μου είπες: «Είναι παιδιά σαν κι εσένα. Να θυμάσαι πως σ' αγαπούν. Να θυμάσαι πως κι εγώ σ' αγαπώ. Απλώς, ήρθε η ώρα να φύγουν. Θα γυρίσουν γρήγορα πάλι κοντά σου»!

Σε κοίταξα παράξενα και με τη σιωπή μου σε ρώτησα: «Εσύ γιατί μ' αγαπάς;»

« Επειδή η αγάπη δεν έχει γιατί», μου απάντησες με ένα πλατύ χαμόγελο.

Μου φάνηκε πως απ' τα μαλλιά σου έτρεχαν νερά σαν άγρια άσπρα άλογα. Χάθηκες βαθιά μέσα στην ώχρα, στο λευκό και στο πορφυρό της πόλης μας. «Θα ξανάρθω», μου φώναξες πριν απομακρυνθείς εντελώς.,

Άγγιξα το κεφάλι μου νομίζοντας πως γέμισε αμπελοβλάσταρα και αγριελιές. Ήμουν σίγουρη πως πια θα ξυπνούσα μέσα από το πιο όμορφο όνειρο. Ήξερα πως μπορούσα κι εγώ πλέον να χαμογελώ, μέσα στην πόλη που αγάπησα! Η μητέρα μου από μακριά, σκούπισε ένα δάκρυ της και σαν όμορφη σκιά μου κουνούσε το χέρι της.

7^ο Γυμνάσιο Ηρακλείου

Καθηγήτρια: Νικολαΐδου Γεωργία

Μαθητές:

Ρέμο Λιάπης

Εύα Βλαχάκη

Αναστασία Δεμενεοπούλου

Ειρήνη Δαμιανάκη

Ελευθερία Καλυκάκη

Χριστίνα Σπυριδοπούλου

Ιωάννα Στακάκη

Κων/νος Προνοΐτης

Ηχογράφιση-Μοντάζ αφήγησης κειμένου:
Καλυκάκης Ιωάννης, Καλυκάκη Ελευθερία

Υπεύθυνες εκπαιδευτικοί:

Μαρία Καλουδιώτη

Μαρία Φασουλακη

Χορογραφία:

Καλαθάκη Ειρήνη Ιωάννα

Καλαϊτζάκη Μαρία

Μαθήτριες:

Κοζωνάκη Μαρία Ισμήνη

Σωμαρά Βερόνικα

Σουμανγκίντ Γκλοριάννα

Μαλέκα Γεωργία

Φρέσκου Μαρουδίτσα

Ρανια Καλαθάκη